

Chambre des Représentants

SESSION 1975-1976

14 JUILLET 1976

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention d'extradition entre le Royaume de Belgique et la République française, signée à Bruxelles le 24 février 1972.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

La Convention d'extradition signée le 24 février 1972 entre la Belgique et la France tend à se substituer à la Convention franco-belge du 15 août 1874, qui régit actuellement les problèmes d'extradition entre les deux pays.

Celle-ci, établie suivant le système classique de l'époque et comportant l'énumération limitative d'un nombre restreint d'infractions graves pour lesquelles l'extradition est accordée, avait été élaborée dans le cadre de la loi belge du 15 mars 1874 sur les extraditions.

Elle ne répond plus à l'heure actuelle à l'évolution des conceptions en matière d'extradition.

La nouvelle Convention s'est inspirée des principes qui ont été à la base de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1958, élaborée dans le cadre du Conseil de l'Europe, et du Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale du 27 juin 1963.

Ces principes sont :

1. La réciprocité. Ce principe établit la règle que l'Etat requis ne doit accorder une extradition que si celle-ci devait lui être accordée s'il la demandait lui-même à l'Etat requérant.

2. Une méthode d'élimination pour déterminer les délits qui peuvent donner lieu à extradition.

Comme l'extradition, acte d'entraide judiciaire internationale, met en cause deux Etats et entraîne une procédure parfois compliquée et longue, il est évident qu'elle ne peut être demandée que pour des faits d'une certaine importance. La méthode d'élimination fixe certaines exigences minimales auxquelles une infraction doit répondre pour

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1975-1976

14 JULI 1976

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Franse Republiek, ondertekend te Brussel op 24 februari 1972.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De op 24 februari 1972 ondertekende uitleveringsovereenkomst tussen België en Frankrijk, vervangt de Frans-Belgische Overeenkomst van 15 augustus 1874 die thans de uitlevering tussen beide landen regelt.

Deze laatste overeenkomst was opgemaakt in het raam van de Belgische wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen en steunde op het toen klassieke stelsel van de beperkte opgaaf van een aantal ernstige misdrijven waarvoor uitlevering kan worden toegestaan.

Zij beantwoordt niet meer aan de huidige opvattingen inzake uitlevering.

De nieuwe overeenkomst gaat uit van de beginselen die ten grondslag liggen aan de Europese uitleveringsovereenkomst van 13 december 1958, tot stand gekomen in het kader van de Raad van Europa, en aan het Benelux-Verdrag van 27 juni 1963 aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken.

Deze beginselen zijn :

1. De wederkerigheid. Dit beginsel stelt de regel dat de aangezochte Staat alleen verplichting tot uitlevering heeft indien deze hem zou moeten worden toegestaan indien hij die zelf aan de verzoekende Staat vroeg.

2. Schiftingsmaatstaven tot vaststelling van de misdrijven die tot uitlevering aanleiding kunnen geven.

Aangezien de uitlevering een vorm van rechtshulp is waarbij twee Staten zijn betrokken en zij verloopt volgens een soms ingewikkelde en langdurige rechtspleging, is het duidelijk dat zij slechts mag worden aangewend voor ernstige feiten. De schiftingsmaatstaven omschrijven een aantal minimale voorwaarden waaraan een misdrijf moet

constituer un délit pouvant donner lieu à extradition; elle élimine toutes les infractions non susceptibles d'entraîner une peine déterminée.

3. La nécessité de la double incrimination.

En vertu de ce principe, les faits pour lesquels l'extradition est requise doivent être punissables dans l'Etat requérant comme dans l'Etat requis.

Les autres principes de l'extradition qui ont été retenus dans la Convention sont : la non extradition des nationaux, l'exclusion d'extradition pour le délit politique et pour le délit militaire.

L'élément le plus important apporté par le nouvel instrument destiné à régir nos rapports en matière d'extradition avec la France est l'abandon de la liste limitative des infractions qui peuvent donner lieu à extradition et qui était prévue dans la Convention Franco-Belge sur l'extradition du 15 août 1874, élaborée dans le cadre de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions.

L'article premier de cette loi autorise le gouvernement à procéder à l'extradition d'un étranger pour un certain nombre de faits limitativement énumérés. Tout ou partie de ces faits ont été repris dans les traités bilatéraux conclus avec les Etats étrangers, Traités qui ne devaient pas être soumis à votre approbation, puisqu'ils ne dépassaient pas le cadre de la loi du 15 mars 1874.

La nouvelle Convention franco-belge d'extradition qui est soumise à votre approbation, abandonne cette méthode et prend uniquement en considération la gravité des faits envisagés par la législation des Parties contractantes, ce qui aura entre autre pour effet d'accroître considérablement le nombre de faits qui seront susceptibles de donner lieu à extradition.

Dans l'avenir, l'extradition entre les deux pays pourra avoir lieu pour tous les faits d'une certaine gravité commis dans un des pays pour autant que ces faits soient punissables dans les deux pays.

Commentaire des articles.

L'article premier coiffe l'ensemble de la Convention; il contient l'engagement des Parties contractantes de se livrer réciproquement les individus poursuivis ou recherchés, conformément aux dispositions de la Convention.

Après avoir posé le principe de la double incrimination, selon lequel les faits qui motivent la demande d'extradition doivent constituer des infractions punies par les lois des deux parties (article 2), elle fixe les conditions générales de l'extradition.

Peuvent seules être extradées les personnes poursuivies pour des crimes ou des délits punis d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté d'un maximum d'au moins un an, ou d'une peine ou mesure plus sévère, ainsi que celles condamnées contradictoirement ou par défaut à une peine ou à une mesure de sûreté d'au moins trois mois (article 2) du chef d'un des crimes ou délits précités.

L'extradition peut également être accordée si la demande vise plusieurs faits distincts punis chacun par les lois des deux parties d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté, mais dont certains ne remplissent pas la condition relative aux taux de la peine.

Au sens de la Convention, l'expression « mesure de sûreté » désigne toute mesure privative de liberté ordonnée en complément ou en substitution d'une peine par jugement d'une juridiction répressive.

beantwoorden om tot uitlevering aanleiding te kunnen geven; misdrijven die niet strafbaar zijn met een bepaalde straf komen niet in aanmerking.

3. De dubbele telastelegging.

Volgens dit beginsel moeten de feiten waarvoor uitlevering is verzocht strafbaar zijn gesteld zowel in de verzoevende Staat als in de aangezochte Staat.

Overige beginselen : de overeenkomstsluitende Staten leveren eigen onderdanen niet uit, de uitlevering wordt niet toegestaan wanneer het strafbaar feit een politiek of een militair misdrijf is.

Nieuw in deze overeenkomst die onze toekomstige betrekkingen inzake uitlevering met Frankrijk zal regelen, is het weglaten van de beperkende opsomming van de misdrijven waarvoor uitlevering kan worden toegestaan, die voorkwam in de Frans-Belgische overeenkomst van 15 augustus 1874 aangaande uitleveringen, opgemaakt in het raam van de wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen.

Krachtens artikel 1 van deze wet kon de regering de uitlevering van een vreemdeling toestaan voor een beperkt aantal feiten. Die feiten of een gedeelte ervan werden overgenomen in de bilaterale verdragen die met andere Staten werden gesloten; deze verdragen werden U niet ter goedkeuring voorgelegd aangezien zij binnen het raam van de wet van 15 maart 1874 bleven.

De nieuwe Frans-Belgische uitleveringsovereenkomst die U thans wordt onderworpen, werkt niet meer met een beperkende lijst van misdrijven, maar neemt enkel de feiten in aanmerking die door de landwetten van de Overeenkomstsluitende Staten als ernstig worden gekenmerkt, wat het aantal feiten die tot uitlevering aanleiding kunnen geven aanzienlijk verhoogt.

In de toekomst zal tussen beide landen uitlevering mogelijk zijn voor alle enigszins ernstige feiten in één van de landen gepleegd, voor zover deze feiten in beide landen strafbaar zijn gesteld.

Commentaar op de artikelen.

Artikel 1 leidt de overeenkomst in; het stelt dat de overeenkomstsluitende partijen zich verbinden tot wederzijdse uitlevering van vervolgte en opgespoorde personen, overeenkomstig het bepaalde in de Overeenkomst.

Het huldigt het beginsel van de dubbele telastelegging, d.w.z. dat het feit waarop het verzoek tot uitlevering is gegrond volgens de wet van beide partijen een misdrijf moet zijn dat strafbaar is (artikel 2), en stelt de algemene vereisten voor de uitlevering vast.

Voor uitlevering komen alleen personen in aanmerking die worden vervolgd wegens misdaden of wanbedrijven strafbaar met een vrijheidsstraf of maatregel met een maximum van ten minste een jaar, of met een straf of maatregel van langere duur, alsmede personen die op tegenspraak of bij verstek tot een straf of maatregel van ten minste drie maanden zijn veroordeeld (artikel 2), wegens een van de vorengenoemde misdrijven of wanbedrijven.

Uitlevering kan ook worden toegestaan indien het verzoek betrekking heeft op verscheidene afzonderlijke feiten die alle door de wetten van beide partijen met een vrijheidsstraf of maatregel worden gestraft, doch waarvan sommige niet beantwoorden aan het vereiste inzake de duur van de straf.

In de zin van de Overeenkomst wordt onder « maatregel » verstaan, iedere maatregel van vrijheidsbeneming die bij vonnis naast of in de plaats van een straf, door een strafgerecht wordt gelast.

Dans son avis du 13 novembre 1974, le Conseil d'Etat formule la crainte que l'application de l'article 2, 1 b) aux mesures de sûreté prononcées en Belgique ne donne lieu à des difficultés, en raison du fait que dans le système introduit par la loi du 1er juillet 1964, le juge ne fixe plus la durée de l'internement, mais le prononce pour une durée illimitée. De l'avis du Gouvernement, l'internement prononcé pour une durée illimitée constitue une mesure plus sévère qu'un internement d'une durée de trois mois et, par conséquent, il considère que l'article 2, 1 b) est pleinement applicable. Le Gouvernement français, consulté sur ce point, a accepté cette interprétation.

L'article 3 consacre le principe — traditionnel en la matière — de la non-extradition des nationaux et dispose que la qualité de national est appréciée au moment de la remise. Toutefois, ce même article prévoit que chaque partie s'engage à refuser de conférer sa nationalité aux individus faisant l'objet d'une demande d'extradition de la part de l'autre dans la mesure où sa législation le permet.

Les articles 4, 5, 8, 9 et 10 déterminent les circonstances dans lesquelles l'extradition n'est pas accordée. Il en est ainsi tout d'abord lorsqu'il s'agit d'une infraction politique ou d'un fait connexe à une telle infraction, ou s'il résulte des circonstances que l'extradition est demandée dans un but politique. Toutefois, l'attentat à la vie d'un chef d'Etat ou d'un membre de sa famille n'est pas considéré comme une infraction politique (article 4).

L'article 5, qui dispose que l'extradition n'est pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée, est considérée par l'Etat requis comme consistant uniquement en une violation d'obligations militaires pose, selon l'avis du Conseil d'Etat, un problème d'interprétation. Cet article tend à exclure de la procédure d'extradition les crimes et délits proprement militaires, qui ne relèvent pas du droit commun, tels que : abandon de poste, insubordination, désertion, etc.

D'autre part, en ce qui concerne les infractions qui sont réprimées à la fois par le Code pénal ordinaire et par le Code pénal militaire, mais sanctionnées plus sévèrement par ce dernier, le Gouvernement considère qu'il convient de prendre uniquement en considération, au point de vue du minimum de la peine, les peines prévues par le Code pénal ordinaire et non celles prévues par le Code pénal militaire.

S'il est exact, comme le Conseil d'Etat le fait observer, que cette interprétation ne résulte pas explicitement du texte de la Convention, elle paraît de toute manière conforme à l'esprit de celle-ci. Cette façon de voir est d'ailleurs partagée par le Gouvernement français.

L'extradition n'est pas non plus accordée, lorsque l'individu réclamé fait l'objet de poursuites sur le territoire de l'Etat requis pour les faits motivant la demande d'extradition (article 8), lorsqu'il a été définitivement jugé par les autorités compétentes de l'Etat requis pour ces mêmes faits (article 9) ou lorsque la prescription de l'action publique ou de la peine est acquise au moment où la remise doit avoir lieu (article 10). En outre, il est précisé que la réception de la demande d'extradition interrompt la prescription de l'action publique et que l'arrestation, en vue de l'extradition, de la personne condamnée interrompt la prescription de la peine.

L'extradition peut également être refusée si l'infraction a été commise en tout ou en partie sur le territoire de l'Etat requis (article 7).

Enfin, en matière de taxes, d'impôts, de douane et de change, l'extradition ne sera accordée que s'il en a été ainsi décidé par échange de lettres, pour chaque infraction ou catégorie d'infraction (article 6).

In zijn advies van 13 november 1974 vreest de Raad van State dat de toepassing van artikel 2, 1 b), op de in België uitgesproken maatregelen moeilijkheden zou kunnen opleveren, daar in de regeling die bij de wet van 1 juli 1964 is ingevoerd, de rechter niet meer de duur van de internering vaststelt, doch deze uitspreekt voor onbepaalde tijd. De Regering meent dat een internering voor onbepaalde tijd een strengere maatregel is dan een internering voor drie maanden, en oordeelt derhalve dat artikel 2, 1 b) volledige toepassing kan vinden. De Franse Regering die op dat punt is geraadpleegd, aanvaardt deze uitlegging.

Artikel 3 bevestigt het — terzake traditionele — beginsel volgens hetwelk eigen onderdanen niet worden uitgeleverd, en bepaalt dat de hoedanigheid van onderdaan wordt beoordeeld op het tijdstip van de overlevering. Hetzelfde artikel stelt dat elke partij zich ertoe verbindt haar nationaliteit te weigeren aan personen wier uitlevering door de andere partij is verzocht, voor zover zij zulks volgens haar wetgeving kan doen.

De artikelen 4, 5, 8, 9 en 10 bepalen de omstandigheden waarin uitlevering niet wordt toegestaan. In de eerste plaats wordt hier bedoeld een politiek misdrijf of een daarmee samenhangend feit, of het geval waarin uit de omstandigheden blijkt dat de uitlevering met een politiek oogmerk wordt gevraagd. De aanslag op het leven van een Staatshoofd of van een lid van zijn familie wordt niet beschouwd als een politiek misdrijf (artikel 4).

Artikel 5, waarbij wordt bepaald dat de uitlevering niet wordt toegestaan indien het misdrijf door de aangezochte Staat wordt beschouwd als zijnde uitsluitend een niet-nakoming van een militaire verplichting, stelt volgens de Raad van State een vraagstuk van uitlegging. Dit artikel strekt ertoe de eigenlijke militaire misdaden en wanbedrijven, die niet onder het gemeen recht vallen, zoals het verlaten van een post, insubordinatie, desertie, enz. buiten de uitleveringsprocedure te laten.

Wat de misdrijven betreft die tegelijk door het gewoon Strafwetboek en door het Militair Strafwetboek worden gestraft, doch strenger door dit laatste, meent de Regering dat de straffen bepaald in het gewoon Strafwetboek, en niet die van het Militair Strafwetboek, voor het minimum van de straf in aanmerking moeten komen.

De Raad van State doet opmerken dat deze interpretatie niet uitdrukkelijk blijkt uit de tekst van de Overeenkomst; zij is echter in overeenstemming met de geest ervan. Dit is trouwens ook de zienswijze van de Franse Regering.

Uitlevering wordt evenmin toegestaan wanneer de persoon wiens uitlevering is verzocht, op het grondgebied van de aangezochte Staat wordt vervolgd terzake van feiten waarop het verzoek om uitlevering is gegrond (artikel 8), wanneer hij door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Staat wegens dezelfde feiten onherroepelijk is berecht (artikel 9) of wanneer het recht tot strafvordering dan wel de straf is verjaard op het tijdstip waarop de overlevering moet plaatsvinden (artikel 10). Voorts is bepaald dat de ontvangst van het verzoek om uitlevering de verjaring van het recht tot strafvervolgung stuit en dat de aanhouding van de veroordeelde met het oog op zijn uitlevering, de verjaring van de straf stuit.

Uitlevering kan ook worden geweigerd indien het misdrijf geheel of ten dele op het grondgebied van de aangezochte Staat is gepleegd (artikel 7).

Tenslotte wordt de uitlevering inzake retributies, belastingen, douane en deviezen slechts toegestaan indien daartoe voor elk delict of elke groep van delicten bij wisseling van brieven wordt besloten (artikel 6).

L'article 11 est consacré à la peine capitale. Il dispose que « si le fait pour lequel l'extradition est accordée est puni de la peine capitale par la loi de l'Etat requérant, l'Etat requis peut recommander qu'elle soit commuée en celle qui, d'après la loi de la partie requérante, la suit immédiatement dans l'échelle des peines ».

La Convention fixe dans les articles 12 et 13 les modalités selon lesquelles sont présentées les demandes d'extradition : celles-ci sont adressées par la voie diplomatique et doivent comporter toutes les pièces, documents et renseignements destinés à justifier la requête et à permettre l'identification de la personne réclamée.

La Convention pose le principe, constant en la matière, selon lequel l'individu extradé ne peut être poursuivi, jugé ou détenu par la partie requérante pour une infraction antérieure à la remise autre que celle ayant motivé l'extradition. Il peut être toutefois dérogé à cette règle, soit lorsque l'Etat qui a livré la personne extradée y consent, soit lorsque cette personne, ayant eu la possibilité de le faire, ne quitte pas le territoire de l'Etat requérant trente jours après son élargissement ou y retourne après l'avoir quitté, soit lorsqu'elle a consenti expressément à être poursuivie et punie de quelque chef que ce soit (art. 14).

D'autres garanties sont prévues en faveur de l'extradé, notamment dans le cas de sa réextradition à la demande d'un Etat tiers (art. 15) et dans le cas où la qualification donnée au fait incriminé est modifiée en cours de procédure (art. 14, § 3).

L'article 17 règle les conditions dans lesquelles l'Etat requérant peut demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché.

Parmi les dispositions concernant la décision prise par l'Etat requis sur l'extradition et les modalités de la remise de la personne extradée (art. 18 et 19), on relèvera celle qui permet à l'Etat requérant d'obtenir la remise temporaire sous certaines conditions de cette personne, lorsque celle-ci subit une peine sur le territoire de l'Etat requis. Dans ce cas, il a paru équitable de prévoir que la détention qui se poursuit sur le territoire de l'Etat requérant est imputée sur la durée de la peine qui doit être accomplie sur le territoire de l'Etat requis.

L'accord règle enfin différentes modalités relatives à la remise des objets ayant servi à la perpétration de l'infraction ou en provenant (art. 20), au transit à travers le territoire de l'une ou de l'autre partie d'une personne livrée à un Etat tiers (art. 21), aux langues à employer (art. 22), aux frais occasionnés par la procédure d'extradition (art. 23) et au champ d'application de la Convention (art. 24).

Enfin l'article 25 abroge la Convention d'extradition du 15 août 1874 et les accords additionnels.

Suite aux observations du Conseil d'Etat, des modifications ont été apportées à l'exposé des motifs.

Telles sont, Mesdames, Messieurs, les principales dispositions de la Convention d'extradition franco-belge du 24 février 1972, instrument adapté aux besoins de l'entraide répressive entre les deux pays voisins.

*Le Ministre des Affaires étrangères
et de la Coopération au Développement,*

R. VAN ELSLANDE.

Le Ministre de la Justice,

H. VANDERPOORTEN.

Artikel 11 heeft betrekking op de doodstraf. Het bepaalt dat « indien het feit waarvoor uitlevering is toegestaan door de wet van de verzoekende Staat met de doodstraf wordt gestraft, de aangezochte Staat kan aanbevelen dat deze wordt omgezet in die welke er, volgens de wet van de verzoekende partij, in de strafschaal onmiddellijk op volgt ».

De artikelen 12 en 13 van de Overeenkomst schrijven voor op welke wijze het verzoek tot uitlevering wordt ingediend : dit geschiedt langs diplomatieke weg, onder bijvoeging van alle stukken, documenten en inlichtingen tot ondersteuning van het verzoek en tot vaststelling van de identiteit van de persoon wiens uitlevering wordt verzocht.

De Overeenkomst huldigt het in uitleveringszaken vaste beginsel volgens hetwelke de uitgeleverde persoon niet door de verzoekende partij mag worden vervolgd, berecht of in hechtenis gesteld wegens enig ander vóór de overlevering gepleegd misdrijf, dan dat waarop de uitlevering steunt. Van deze regel mag evenwel worden afgeweken, indien de Staat die de betrokken persoon heeft uitgeleverd daarin toestemt, of indien deze persoon, hoewel hij daartoe mogelijkheid heeft gehad, binnen dertig dagen na zijn invrijheidstelling, het grondgebied van de verzoekende Staat niet heeft verlaten of aldaar is teruggekeerd na het te hebben verlaten, dan wel, indien hij er uitdrukkelijk in toestemt te worden vervolgd en gestraft ter zake van enig feit, welk dan ook (art. 14).

Andere waarborgen worden aan de uitgeleverde toegezegd, inzonderheid in verband met wederuitlevering op verzoek van een derde Staat (art. 15), en wijziging van de omschrijving van het telastgelegde feit in de loop van de rechtspleging (art. 14, § 3).

In artikel 17 worden de regels vastgesteld volgens welke de aangezochte Staat de voorlopige aanhouding van de opgespoorde persoon mag vragen.

De bepalingen aangaande de beslissing van de aangezochte Staat over de uitlevering van de persoon en zijn overlevering (artt. 18 en 19) geven aan de verzoekende Staat de mogelijkheid om, onder nadere voorwaarden, de tijdelijke overlevering te verkrijgen van een persoon die op het grondgebied van de aangezochte Staat een straf ondergaat. Het leek billijk dat de op het grondgebied van de verzoekende Staat ondergane hechtenis, in mindering wordt gebracht op de straftijd van de betrokkene op het grondgebied van de aangezochte Staat.

De overeenkomst stelt tenslotte nadere regelen met betrekking tot de overhandiging van de voorwerpen die gediend hebben om het misdrijf te plegen of die ervan afkomstig zijn (art. 20), de doorreis over het grondgebied van de een of andere partij van een aan een derde Staat uitgeleverde persoon (art. 21), het gebruik der talen (art. 22), de kosten van de uitleveringsprocedure (art. 23) en het toepassingsgebied van de Overeenkomst (art. 24).

Artikel 25 heft de Overeenkomst betreffende uitlevering van 15 augustus 1874 alsmede de eraan toegevoegde akkoorden op.

Ingevolge de opmerkingen van de Raad van State werd de oorspronkelijke memorie van toelichting gewijzigd.

Dit zijn, Dames en Heren, de voornaamste bepalingen van de Overeenkomst tussen België en Frankrijk betreffende uitlevering van 24 februari 1972, die aan de behoeften met betrekking tot de rechtshulp in strafzaken tussen de twee buurlanden is aangepast.

*De Minister van Buitenlandse Zaken
en van Ontwikkelingssamenwerking,*

R. VAN ELSLANDE.

De Minister van Justitie,

H. VANDERPOORTEN.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement, le 4 octobre 1974, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation de la Convention d'extradition entre le Royaume de Belgique et la République française, signée à Bruxelles le 24 février 1972 », a donné le 13 novembre 1974 l'avis suivant :

Le projet a pour objet de soumettre à l'assentiment des Chambres législatives la Convention d'extradition signée le 24 février 1972 entre les Gouvernements belge et français.

Ainsi que le relève l'exposé des motifs, cette Convention remplacera la Convention franco-belge du 15 août 1874 qui règle actuellement les modalités de l'extradition entre les deux pays.

Cette dernière Convention qui reprend et applique les principes contenus dans les lois des 1er octobre 1833 et 15 mars 1874 sur les extraditions, a été modifiée à plusieurs reprises; selon l'exposé des motifs, « elle ne répond plus à l'heure actuelle à l'évolution des conceptions en matière d'extradition ».

La Convention nouvelle s'inspire « des principes qui ont été à la base de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1958 et du Traité Benelux d'extradition et d'entraide judiciaire en matière pénale du 27 juin 1962 ».

Indépendamment des stipulations relatives à l'extradition, qui figurent dans les traités ayant un objet plus large et qui ont reçu l'assentiment des Chambres législatives, le Traité d'extradition Benelux du 27 juin 1962 est le seul instrument de l'espèce qui ait été soumis à cette formalité.

En effet, la loi du 1er octobre 1833 en son article 6, tel qu'il a été modifié ultérieurement, et la loi du 15 mars 1874, en son article 6, sont à bon droit considérées comme constituant, sous réserve du respect de leur prescrit, l'assentiment anticipé des Chambres législatives aux traités d'extradition que le Roi conclut sur base des pouvoirs que lui reconnaît l'article 68 de la Constitution.

On doit dès lors se demander pour quelles raisons le Gouvernement se départit de la ligne de conduite qu'il a toujours suivie.

La raison en est qu'en l'espèce comme pour la Convention Benelux du 27 juin 1962, la Convention franco-belge du 24 février 1972, n'apparaît plus comme assurant l'exécution de la loi du 15 mars 1874 sur les extraditions. Si elle en reprend certains principes fondamentaux tels que la réciprocité, la double incrimination, la non extradition des nationaux, elle y déroge sur d'autres points importants. Dès lors, l'assentiment anticipé prévu par les lois du 1er octobre 1833 et du 15 mars 1874 ne joue pas en l'espèce et c'est à juste titre que le Gouvernement se propose de soumettre la Convention à l'assentiment des Chambres législatives.

L'article 1er de la loi du 15 mars 1874 n'autorise l'extradition que pour un certain nombre de faits limitativement énumérés qui constituent généralement des infractions de droit commun. Tout ou partie de ces faits sont repris dans les traités conclus avec les Etats étrangers. Ce sont les seuls qui puissent donner lieu à l'extradition.

L'article 2 de la Convention franco-belge abandonne cette méthode et prend uniquement en considération la gravité du fait envisagé par la législation des Parties contractantes.

Tout fait quelconque, hormis les restrictions visées aux articles 4 (infraction politique) et 5 (infraction militaire) et éventuellement à l'article 6 (délit fiscal) donne lieu à l'extradition, dès l'instant où il est puni par les lois des Parties contractantes « d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté d'un maximum d'au moins un an ou d'une peine ou d'une mesure plus sévère ».

Cette terminologie, inspirée de l'article 2 du Traité Benelux, signifie que l'extradition ne pourra être accordée que lorsque le maximum de la peine ou de la mesure de sûreté prévu par la loi est d'un an ou plus.

Au principe de la liste limitative des faits est donc substitué un système qui, par ce que l'exposé des motifs qualifie de « méthode d'élimination », a pour effet d'accroître considérablement le nombre de faits qui seront susceptibles de donner lieu à l'extradition. L'exposé des motifs ne souligne pas suffisamment l'importance et l'ampleur des modifications qui sont apportées à la législation existante quant aux faits susceptibles de donner lieu à l'extradition.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 4de oktober 1974 door de Minister van Buitenlandse Zaken en van Ontwikkelingssamenwerking verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Franse Republiek, ondertekend te Brussel op 24 februari 1972 » heeft de 13^e november 1974 het volgend advies gegeven :

Het ontwerp heeft tot doel de instemming van de Wetgevende Kamers te verkrijgen voor de Uitleveringsovereenkomst, op 24 februari 1972 tussen de Belgische en de Franse Regering ondertekend.

Zoals er in de memorie van toelichting op wordt gewezen, komt deze Overeenkomst in de plaats van de Frans-Belgische Overeenkomst van 15 augustus 1874 die thans de werkwijze inzake uitlevering tussen beide landen regelt.

Laatstebedoelde Overeenkomst die de beginselen van de wetten van 1 oktober 1833 en 15 maart 1874 op de uitleveringen heeft overgenomen en toegepast, is bij herhaling gewijzigd; volgens de memorie van toelichting « beantwoordt zij thans niet meer aan de evolutie van de opvattingen inzake uitleveringen ».

De nieuwe Overeenkomst laat zich leiden door de « beginselen die ten grondslag liggen aan de Europese Uitleveringsovereenkomst van 13 december 1958 en door het Benelux-Verdrag van 27 juni 1962 aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken ».

Ongeacht de bepalingen inzake uitlevering die voorkomen in verdragen met ruimere opzet die de instemming van de Wetgevende Kamers hebben verkregen, is het Benelux-Uitleveringsverdrag van 27 juni 1962 de enige oorkonde van dat soort die aan die formaliteit onderworpen is geweest.

De wet van 1 oktober 1833 in haar artikel 6, zoals het later gewijzigd is, en de wet van 15 maart 1874, in haar artikel 6 worden immers terecht beschouwd, onder voorbehoud dat hun voorschriften werden nageleefd, als de van tevoren verleende instemming van de Wetgevende Kamers met de uitleveringsverdragen welke de Koning sluit op grond van de macht die artikel 68 van de Grondwet hem toekent.

De vraag is dan ook om welke redenen de Regering afwijkt van de gedragslijn die zij tot dusver altijd heeft gevolgd.

Zoals voor het Benelux-Verdrag van 27 juni 1962 het geval was, is ook hier de reden dat de Frans-Belgische Overeenkomst van 24 februari 1972 niet meer kan worden geacht de uitvoering te zijn van de wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen. Ofschoon zij sommige grondbeginselen ervan overneemt, zoals de wederkerigheid, de dubbele telastelegging, het niet uitleveren van onderdanen, wijkt zij er op belangrijke punten van af. De van te voren verleende instemming, bedoeld in de wetten van 1 oktober 1833 en van 15 maart 1874, geldt hier dus niet en de Regering heeft dan ook terecht gemeend de instemming van de Wetgevende Kamers voor de Overeenkomst te moeten vragen.

Artikel 1 van de wet van 15 maart 1874 staat uitlevering alleen toe voor een bepaald aantal feiten waarvan het een beperkende opsomming geeft en die doorgaans misdrijven van gemeen recht zijn. Die feiten zijn geheel of gedeeltelijk overgenomen in de met vreemde staten gesloten verdragen. Alleen zij kunnen aanleiding geven tot uitlevering.

Artikel 2 van de Frans-Belgische Overeenkomst stapt van die methode af en houdt alleen rekening met de ernst van het door de wetgeving van de Verdragsluitende Partijen beoogde feit.

Ieder feit, buiten de beperkingen bedoeld in de artikelen 4 (politiek misdrijf) en 5 (militair misdrijf) en eventueel in artikel 6 (belastingmisdrijf), geeft aanleiding tot uitlevering wanneer het volgens de wetten van de Verdragsluitende Partijen strafbaar is « met een vrijheidsstraf of een veiligheidsmaatregel waarvan het maximum ten minste een jaar bedraagt of met een zwaardere straf of maatregel ».

Deze terminologie, die uitgaat van artikel 2 van het Benelux-Verdrag, betekent dat uitlevering maar zal kunnen worden toegestaan als het in de wet bepaalde maximum van de straf of van de veiligheidsmaatregel een jaar of meer is.

In de plaats van de beperkende lijst van de feiten komt dus een stelsel dat, door hetgeen de memorie van toelichting « schiftingsmaatsstaven » noemt, tot gevolg heeft dat het aantal feiten waarvoor uitlevering zal kunnen plaatshebben, aanzienlijk zal verhogen. De memorie van toelichting legt niet voldoende nadruk op de belangrijkheid en de omvang van de wijzigingen die in de bestaande wetgeving worden aangebracht wat betreft de feiten die tot uitlevering aanleiding kunnen geven.

Par ailleurs, l'article 2, 1., b., pourrait donner lieu à des difficultés. Dans le système adopté par la loi du 9 avril 1930 de défense sociale à l'égard des anormaux et des délinquants d'habitude, la disposition n'aurait pas donné lieu à difficulté puisque la durée de l'internement était fixée par le juge.

Dans le système actuel, il n'en est plus ainsi depuis qu'en vertu de la loi du 1er juillet 1964 le juge ne fixe plus la durée de l'internement, laquelle dépend de la décision qui sera prise par la commission de défense sociale.

Dans ces conditions, on peut se demander si l'internement prononcé par le juge pour une durée indéterminée doit être considéré ou non comme une mesure de sûreté d'au moins trois mois. Cette question ne trouve de réponse ni dans le texte ni dans l'exposé des motifs et ne pourrait être éclaircie que par un accord entre les Etats contractants. Ceci serait d'autant plus justifié que la question se posera nécessairement devant les juridictions françaises à la suite d'une mesure de sûreté prononcée en Belgique.

En ce qui concerne l'article 5, l'intention des parties contractantes serait, d'après les renseignements fournis au Conseil d'Etat, d'exclure de la procédure d'extradition tous les faits prévus et sanctionnés par le Code pénal militaire, qui ne sont pas en même temps des faits relevant du droit commun, c'est-à-dire les crimes et délits proprement militaires tels que : abandon de poste, insubordination, révolte, désertion, etc. ainsi que de prendre en considération au point de vue du minimum de la peine, les peines prévues par le Code pénal ordinaire et non celles prévues par le Code pénal militaire.

Le Conseil d'Etat observe que cette interprétation ne ressort pas du texte de la Convention.

En ce qui concerne la rédaction de l'exposé des motifs, certaines observations de forme doivent être faites.

Le commentaire qui explicite le principe de la réciprocité dans sa version tant française que néerlandaise n'est guère compréhensible et devrait être remanié et l'expression « qualités personnelles » que l'on ne retrouve d'ailleurs pas dans le texte de la Convention, devrait y être précisée.

Le qualificatif « extraditionnel » qui est un néologisme, devrait être remplacé par une expression mieux appropriée.

Enfin, l'expression « dualité d'incrimination » est fautive et doit être remplacée par l'expression « La double incrimination ».

La Chambre était composée de :

Messieurs : J. Masquelin, président de chambre,

H. Rousseau et J. van den Bossche, conseillers d'Etat,

P. De Visscher et F. Rigaux, assesseurs de la section de législation,

J. Truyens, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. van den Bossche.

Le rapport a été présenté par M. E. Ronsmans, auditeur adjoint.

Le Greffier,

J. TRUYENS.

Le Président,

J. MASQUELIN.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN,

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement et de Notre Ministre de la Justice,

Anderzijds zou artikel 2, 1. b) moeilijkheden kunnen opleveren.

Volgens de regeling van de wet van 9 april 1930 tot bescherming van de maatschappij tegen de abnormalen en de gewoontemisdadigers, zou de bepaling geen moeilijkheid hebben opgeleverd aangezien de duur van de internering door de rechter werd bepaald.

In de huidige regeling is dat niet meer zo, want sedert de wet van 1 juli 1964 wordt de duur van de internering niet meer door de rechter bepaald; hoelang de internering duurt, hangt nu af van de beslissing die door de commissie tot bescherming van de maatschappij zal worden genomen.

Onder die omstandigheden kan men zich afvragen of de door de rechter voor onbepaalde tijd bevolen internering al dan niet moet worden beschouwd als een veiligheidsmaatregel voor ten minste drie maanden. Deze aangelegenheid is niet geregeld in de tekst of in de memorie van toelichting en zij kan maar worden opgehelderd door een akkoord tussen de Overeenkomstsluitende Staten, des te meer daar het probleem zich noodzakelijk voor de Franse rechtbanken zal voordoen als in België een veiligheidsmaatregel is bevolen.

Wat nu artikel 5 betreft : naar aan de Raad van State is verklaard, zou het in de bedoeling van de Overeenkomstsluitende Partijen liggen om buiten de uitleveringsprocedure te houden alle in het Militair Strafwetboek bedoelde en strafbaar gestelde feiten die niet tevens onder het gemeen recht vallen, met name de eigenlijke militaire misdaden en wanbedrijven zoals : het verlaten van een post, insubordinatie, muiterij, desertie, enz., en om, ten aanzien van de strafmaat, de straffen bepaald in het gewone Strafwetboek en niet die bepaald in het Militair Strafwetboek in aanmerking te nemen.

De Raad van State wijst erop dat die interpretatie niet blijkt uit de tekst van de Overeenkomst.

Bij de redactie van de memorie van toelichting zijn een aantal vormopmerkingen te maken.

De commentaar op het beginsel van de wederkerigheid is, zowel in de Nederlandse als in de Franse versie nauwelijks verstaanbaar en zou moeten worden herwerkt; de woorden « persoonlijke hoedanigheden », die overigens in de tekst van de Overeenkomst niet voorkomen zouden moeten worden verduidelijkt.

Het in de Franse tekst gebruikte hoedanigheidswoord « extraditionnel » is een neologisme; men vervange het door een meer geschikte term of wending.

De term « tweevoudige telastelegging » is verkeerd en moet worden vervangen door de term « dubbele telastelegging ».

De Kamer was samengesteld uit :

de Heren : J. Masquelin, kamervoorzitter,

H. Rousseau en J. van den Bossche, staatsraden,

P. De Visscher en F. Rigaux, bijzitters van de afdeling wetgeving,

J. Truyens, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer J. van den Bossche.

Het verslag werd uitgebracht door de heer E. Ronsmans, adjunct-auditeur.

De Griffier,

J. TRUYENS.

De Voorzitter,

J. MASQUELIN.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken en van Ontwikkelingssamenwerking en van Onze Minister van Justitie,

NOUS AVONS ARRÊTE ET ARRÊTONS :

Notre Ministre des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement et Notre Ministre de la Justice sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique.

La Convention d'extradition entre le Royaume de Belgique et la République française, signée à Bruxelles le 24 février 1972, sortira son plein et entier effet.

Donné à Bruxelles, le 12 juillet 1976.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

*Le Ministre des Affaires étrangères
et de la Coopération au Développement,*

R. VAN ELSLANDE.

Le Ministre de la Justice,

H. VANDERPOORTEN.

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken en van Ontwikkelingssamenwerking en Onze Minister van Justitie zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Enig artikel.

De Overeenkomst betreffende uitlevering tussen het Koninkrijk België en de Franse Republiek, ondertekend te Brussel op 24 februari 1972, zal volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, op 12 juli 1976.

BOUDEWIJN.

VAN KONINGSWEGE :

*De Minister van Buitenlandse Zaken
en van Ontwikkelingssamenwerking,*

R. VAN ELSLANDE.

De Minister van Justitie,

H. VANDERPOORTEN.

CONVENTION

d'extradition
entre le Royaume de Belgique
et la République française.*Sa Majesté le Roi des Belges*

et

Le Président de la République française,

Ayant résolu de conclure une nouvelle Convention pour l'extradition des malfaiteurs,

Ont désigné comme Plénipotentiaires :

Sa Majesté le Roi des Belges :

Monsieur Pierre Harmel,
Ministre des Affaires étrangères;

Le Président de la République française :

Monsieur Gontran Begoune de Juniac,
Ambassadeur extraordinaire et plénipotentiaire de la République française en Belgique,

Lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes :

Article 1.

Les Hautes Parties Contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants, les individus qui, se trouvant sur le territoire de l'un des deux Etats, sont poursuivis pour une infraction ou recherchés aux fins d'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, par les autorités judiciaires de l'autre Etat.

Article 2.

1. Donnent lieu à extradition :

a) le ou les faits qui, d'après les lois des Hautes Parties Contractantes, constituent des crimes ou des délits punis par ces lois d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté d'un maximum d'au moins un an, ou d'une peine ou d'une mesure plus sévère;

b) les condamnations prononcées contradictoirement ou par défaut par les tribunaux de l'Etat requérant pour les crimes ou les délits visés à l'alinéa a) à une peine privative de liberté ou à une mesure de sûreté lorsque la durée de la peine ou de la mesure de sûreté est d'au moins trois mois.

2. Si la demande d'extradition vise plusieurs faits distincts punis chacun par les lois des Hautes Parties Contractantes d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté, mais dont certains ne remplissent pas la condition relative aux taux de la peine, l'Etat requis peut également accorder l'extradition pour ces faits.

3. Au sens de la présente Convention, l'expression « mesure de sûreté » désigne toute mesure privative de liberté qui a été ordonnée, en complément ou en substitution d'une peine par jugement d'une juridiction répressive.

Article 3.

1. Les Hautes Parties Contractantes n'extradent pas leurs nationaux.

2. La qualité de national est appréciée au moment de la remise.

3. Chacune des Hautes Parties Contractantes s'engage à refuser de conférer sa nationalité aux individus faisant l'objet d'une demande d'extradition de la part de l'autre, dans la mesure où la loi le permet.

(Vertaling.)

OVEREENKOMST

betreffende uitlevering
tussen het Koninkrijk België
en de Franse Republiek.*Zijne Majesteit de Koning der Belgen*

en

De President van de Franse Republiek,

Na te hebben besloten tot het aangaan van een nieuw verdrag voor de uitlevering van misdadigers,

Hebben tot gemachtigde benoemd :

Zijne Majesteit de Koning der Belgen :

De heer Pierre Harmel,
Minister van Buitenlandse Zaken;

De President van de Franse Republiek :

De heer Gontran Begoune de Juniac,
Buitengewoon en gevolmachtigd Ambassadeur van de Franse Republiek in België,

Die, na hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten te hebben uitgewisseld, zijn overeengekomen als volgt :

Artikel 1.

De Hoge Overeenkomstsluitende Partijen verbinden zich om overeenkomstig de regels en onder de voorwaarden in de volgende artikelen bepaald, elkander wederzijds personen uit te leveren die zich op het grondgebied van een van beide Staten bevinden en door de rechterlijke autoriteiten van de andere Staat ter zake van een strafbaar feit vervolgd worden of gezocht worden tot tenuitvoerlegging van een straf of maatregel.

Artikel 2.

1. Tot uitlevering geven aanleiding :

a) feiten die door de wetten van de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen als misdaden of wanbedrijven worden aangemerkt en krachtens die wetten strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf of maatregel met een maximum van ten minste een jaar of met een straf of maatregel van langere duur;

b) de veroordelingen tot een vrijheidsstraf of maatregel van ten minste drie maanden die door de rechtbanken van de verzoekende Staat op tegenspraak of bij verstek zijn uitgesproken wegens de misdaden of wanbedrijven bedoeld onder a) hiervoren.

2. Indien het verzoek om uitlevering betrekking heeft op verscheidene afzonderlijke feiten, die alle krachtens de wetten van de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen met een vrijheidsstraf of met een maatregel strafbaar zijn gesteld, maar waarvan sommige niet beantwoorden aan de voorwaarde met betrekking tot de strafmaat, is de aangezochte Staat bevoegd de uitlevering eveneens ter zake van die feiten toe te staan.

3. In de zin van deze Overeenkomst wordt met « maatregel » bedoeld, iedere maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt die door een strafrecht bij vonnis naast of in de plaats van een straf wordt uitgesproken.

Artikel 3.

1. De Hoge Overeenkomstsluitende Partijen leveren hun onderdanen niet uit.

2. De hoedanigheid van onderdaan wordt beoordeeld naar de toestand op het tijdstip van de overlevering.

3. Elke Hoge Overeenkomstsluitende Partij verbindt zich ertoe de toekenning van haar nationaliteit te weigeren aan personen wier uitlevering door de andere is verzocht, voor zover zij zulks volgens haar wetgeving kan doen.

Article 4.

1. L'extradition n'est pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par l'Etat requis comme une infraction politique ou comme un fait connexe à une telle infraction ou s'il résulte des circonstances que l'extradition est demandée dans un but politique.

2. Pour l'application de la présente Convention, l'attentat à la vie d'un Chef d'Etat ou d'un membre de sa famille n'est pas considéré comme infraction politique.

3. L'application du présent article n'affecte pas les obligations que les Hautes Parties Contractantes assument ou assumeront aux termes de toute autre convention internationale de caractère multilatéral.

Article 5.

L'extradition n'est pas accordée si l'infraction pour laquelle elle est demandée est considérée par l'Etat requis comme consistant uniquement en une violation d'obligations militaires.

Article 6.

En matière de taxes, d'impôts, de douane et de change, l'extradition n'est accordée, dans les conditions prévues par la présente Convention, que s'il en a été ainsi décidé entre les Gouvernements des Hautes Parties Contractantes, par échange de lettres, pour chaque infraction ou catégorie d'infractions.

Article 7.

1. L'Etat requis peut refuser d'extrader l'individu réclamé pour une infraction qui, selon sa législation, a été commise en tout ou en partie sur son territoire.

2. Si l'infraction motivant la demande d'extradition a été commise hors du territoire de l'Etat requérant par un étranger à cet Etat, l'extradition peut être refusée lorsque la législation de l'Etat requis n'autorise pas la poursuite d'infractions de même nature commises hors de son territoire par un étranger.

Article 8.

1. L'extradition n'est pas accordée si l'individu réclamé fait l'objet de poursuites sur le territoire de l'Etat requis pour les faits à raison desquels l'extradition est demandée.

2. L'extradition peut cependant être accordée si les autorités compétentes de l'Etat requis ont décidé de mettre fin à ces poursuites.

Article 9.

L'extradition n'est pas accordée lorsque l'individu réclamé a été définitivement jugé par les autorités compétentes de l'Etat requis, pour les faits à raison desquels l'extradition est demandée.

Article 10.

1. L'extradition n'est pas accordée si, d'après la législation, soit de la Partie requérante, soit de la Partie requise, la prescription de l'action publique ou de la peine est acquise au moment où la remise doit avoir lieu.

2. La réception de la demande d'extradition interrompt la prescription de l'action publique et l'arrestation, en vue de l'extradition, de la personne condamnée interrompt la prescription de la peine.

Article 11.

Si le fait pour lequel l'extradition est accordée est puni de la peine capitale par la loi de l'Etat requérant, l'Etat requis peut recommander qu'elle soit commuée en celle qui, d'après la loi de la Partie requérante, la suit immédiatement dans l'échelle des peines.

Article 12.

1. La demande d'extradition est adressée par la voie diplomatique.

2. Il est produit à l'appui de la demande :

a) l'original ou l'expédition authentique, soit d'une décision de condamnation, soit d'un mandat d'arrêt ou de tout autre acte ayant la même force, décerné dans les formes prescrites par la loi de l'Etat requérant;

Artikel 4.

1. De uitlevering wordt niet toegestaan indien het strafbaar feit waarvoor zij wordt verzocht, door de aangezochte Staat als een politiek misdrijf of als met een dergelijk misdrijf samenhangend feit wordt beschouwd, of indien uit de omstandigheden blijkt dat zij met een politiek oogmerk wordt verzocht.

2. Voor de toepassing van onderhavige Overeenkomst wordt de aanslag tegen het leven van een Staatshoofd of van een lid van zijn familie, niet als een politiek misdrijf beschouwd.

3. De toepassing van dit artikel heeft geen invloed op de verplichtingen die de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen op zich hebben genomen of zullen nemen uit hoofde van andere internationale overeenkomsten van multilaterale aard.

Artikel 5.

Geen uitlevering wordt toegestaan indien het misdrijf waarvoor zij wordt verzocht, door de aangezochte Staat wordt beschouwd als zijnde uitsluitend een niet-nakoming van militaire verplichtingen.

Artikel 6.

Inzake retributies, belastingen, douane en deviezen zal uitlevering onder de in deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden slechts worden toegestaan, indien voor elk delict of elke groep van delicten tussen de Regeringen van de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen bij wisseling van brieven daartoe is besloten.

Artikel 7.

1. De aangezochte Staat kan weigeren een persoon uit te leveren ter zake van een misdrijf dat volgens de wetgeving van die Staat geheel of ten dele op zijn grondgebied is gepleegd.

2. Wanneer het misdrijf dat aan het verzoek tot uitlevering ten grondslag ligt is begaan buiten het grondgebied van de verzoekende Staat door een aan die Staat vreemde persoon, kan de uitlevering worden geweigerd indien de wet van de aangezochte Staat de vervolging van een dergelijk door een vreemdeling buiten zijn grondgebied gepleegd strafbaar feit niet toelaat.

Artikel 8.

De uitlevering wordt niet toegestaan indien de persoon wiens uitlevering is verzocht, op het grondgebied van de aangezochte Staat wordt vervolgd ter zake van de feiten waarvoor uitlevering is verzocht.

De uitlevering kan nochtans worden toegestaan indien de bevoegde overheid van de aangezochte Staat beslist heeft die vervolgingen te staken.

Artikel 9.

De uitlevering wordt niet toegestaan wanneer de persoon, wiens uitlevering is verzocht, ter zake van de feiten waarop dit verzoek was gegrond, door de bevoegde autoriteiten van de aangezochte Partij onherroepelijk is berecht.

Artikel 10.

De uitlevering wordt niet toegestaan indien het recht tot strafvervolgging dan wel de straf volgens de wet van de verzoekende Staat of van de aangezochte Staat is verjaard op het tijdstip van de aanhouding met het oog op overlevering. Indien de persoon wiens uitlevering wordt verzocht, zich reeds in hechtenis bevindt op het grondgebied van de aangezochte Staat, wordt de verjaring beoordeeld naar de toestand op het tijdstip waarop het verzoek is ontvangen.

Artikel 11.

Indien op het feit ter zake waarvan de uitlevering wordt toegestaan, door de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld, kan de aangezochte Staat aanbevelen dat deze wordt omgezet in die welke er, volgens de wet van de verzoekende Partij, naar de strafmaat onmiddellijk op volgt.

Artikel 12.

1. Het verzoek wordt langs diplomatieke weg ingediend.

2. Bij het verzoek moeten worden overgelegd :

a) het origineel of een authentiek afschrift, hetzij van een veroordeling, hetzij van een bevel tot aanhouding of van iedere andere akte, die dezelfde kracht heeft, een en ander opgemaakt in de vorm voorgeschreven door de wet van de verzoekende Staat;

b) un exposé des faits pour lesquels l'extradition est demandée mentionnant le temps et le lieu de leur perpétration, leur qualification et les références aux dispositions légales qui leur sont applicables ainsi qu'une copie de ces dispositions;

c) le signalement aussi précis que possible de l'individu réclamé et tous autres renseignements de nature à déterminer son identité et sa nationalité.

Article 13.

Si les renseignements communiqués par l'Etat requérant se révèlent insuffisants pour permettre à l'Etat requis de prendre une décision en application de la présente Convention, ce dernier Etat demandera des informations complémentaires. Il pourra fixer un délai pour leur production.

Article 14.

1. L'individu extradé ne sera ni poursuivi, ni jugé, ni détenu en vue de l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté, ni soumis à toute autre restriction de sa liberté individuelle, pour un fait quelconque antérieur à sa remise, autre que celui ayant motivé l'extradition, sauf dans les cas suivants :

a) lorsque l'Etat qui l'a livré y consent. Ce dernier peut, s'il l'estime nécessaire, exiger la production des documents mentionnés à l'article 12 de la présente Convention et d'un procès-verbal judiciaire consignait les déclarations de l'individu extradé sur l'extension de l'extradition. Le consentement de l'Etat requis est donné lorsque l'infraction pour laquelle cette extension est demandée entraîne l'obligation d'extrader aux termes de la présente Convention. Il peut être donné lorsque l'infraction, en raison du taux de la peine ou de la mesure de sûreté qui la réprime, n'entraîne pas cette obligation;

b) lorsque, ayant eu la possibilité de le faire, l'individu extradé n'a pas quitté dans les trente jours qui suivent son élargissement définitif le territoire de l'Etat auquel il a été livré ou s'il y est retourné après l'avoir quitté;

c) lorsque l'individu extradé, soit devant l'autorité judiciaire de l'Etat requis avant son extradition, soit devant l'autorité judiciaire de l'Etat requérant après son extradition, aura consenti expressément à être poursuivi et puni de quelque chef que ce soit. Dans ce cas, son consentement est communiqué à l'Etat qui l'a livré.

2. Toutefois, l'Etat requérant peut, soit prendre les mesures nécessaires en vue de l'éloignement de son territoire ou d'une interruption de la prescription, soit recourir à une procédure par défaut.

3. Si la qualification donnée au fait incriminé est modifiée au cours de la procédure, l'individu extradé n'est poursuivi ou jugé que dans la mesure où les éléments constitutifs de l'infraction autrement qualifiée permettraient l'extradition.

Article 15.

Sauf dans les cas prévus au paragraphe 1, alinéa b, de l'article 14, l'assentiment de l'Etat requis est nécessaire pour permettre à l'Etat requérant de livrer à un Etat tiers l'individu qui lui aura été remis et qui serait recherché par cet Etat pour des infractions antérieures à la remise. L'Etat requis peut exiger la production des pièces prévues au paragraphe 2 de l'article 12.

Article 16.

Si l'extradition est demandée concurremment par plusieurs Etats, soit pour le même fait, soit pour des faits différents, l'Etat requis statue souverainement en tenant compte de toutes circonstances et notamment de la possibilité d'une extradition ultérieure entre les Etats requérants, de la nationalité de l'individu réclamé, des dates respectives des demandes, de la gravité relative et du lieu des infractions.

Article 17.

1. En cas d'urgence, les autorités judiciaires de l'Etat requérant peuvent, en vue de l'extradition, demander l'arrestation provisoire de l'individu recherché.

2. La demande d'arrestation provisoire mentionne l'infraction commise, la durée de la peine ou de la mesure encourue ou prononcée, le temps et le lieu où l'infraction a été perpétrée ainsi que, dans la mesure du possible, le signalement de l'individu recherché.

b) een overzicht van de feiten waarvoor de uitlevering wordt verzocht, met vermelding van de tijd en de plaats waarop de feiten zijn begaan, hun omschrijving en de verwijzingen naar de toepasselijke wetsbepalingen, alsmede een afschrift van die bepalingen;

c) het zo nauwkeurig mogelijk signalement van de opgeëiste persoon en alle andere inlichtingen welke van belang zijn om zijn identiteit en nationaliteit vast te stellen.

Artikel 13.

Indien de door de verzoekende Staat verstrekte inlichtingen onvoldoende blijken te zijn om het de aangezochte Staat mogelijk te maken een beslissing overeenkomstig deze Overeenkomst te nemen, kan deze laatste aanvullende inlichtingen vragen. Hij kan een termijn stellen binnen welke deze verkregen moeten zijn.

Artikel 14.

1. De uitgeleverde persoon mag wegens enig ander vóór de overlevering gepleegd feit dan dat waarop de uitlevering is gegrond, niet worden vervolgd, berecht of in hechtenis gesteld met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel, noch ook aan enige andere beperking van zijn persoonlijke vrijheid worden blootgesteld, behalve in de volgende gevallen :

a) wanneer de Staat die hem heeft uitgeleverd erin toestemt. Deze kan, desgewenst, indien hij zulks nodig acht, de overlegging eisen van de in artikel 12 van deze Overeenkomst genoemde stukken en van een gerechtelijk proces-verbaal waarin de verklaringen van de uitgeleverde met betrekking tot de uitbreiding van de uitlevering zijn opgetekend.

De toestemming zal worden gegeven indien het misdrijf waarvoor die uitbreiding wordt aangevraagd, volgens deze Overeenkomst de verplichting tot uitlevering medebrengt. Die toestemming kan worden gegeven indien het misdrijf, gezien de hoogte van de daaropgestelde straf of maatregel deze verplichting niet meebrengt.

b) wanneer de uitgeleverde persoon, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, niet binnen dertig dagen die op zijn definitieve invrijheidstelling volgden, het grondgebied van de Staat aan welke hij was uitgeleverd, heeft verlaten of indien hij, na dit gebied verlaten te hebben, aldaar is teruggekeerd.

c) wanneer de uitgeleverde persoon, hetzij vóór zijn uitlevering ten overstaan van een rechterlijke autoriteit van de aangezochte Staat, hetzij na zijn uitlevering voor een rechterlijke autoriteit van de verzoekende Staat, er uitdrukkelijk in heeft toegestemd te worden vervolgd en gestraft ter zake van enigerlei feit.

In dat geval wordt van die toestemming aan de uitleverende Staat kennis gegeven.

2. De verzoekende Staat kan echter de nodige maatregelen nemen met het oog op de verwijdering van de betrokkene van zijn grondgebied of met het oog op een sluiting van de verjaring, dan wel een verstekprocedure instellen.

3. Wanneer de omschrijving, die aan het te laste gelegde feit is gegeven, in de loop van de procedure wordt gewijzigd, zal de uitgeleverde persoon slechts worden vervolgd of berecht voor zover de elementen van het op andere wijze omschreven misdrijf uitlevering zouden gedogen.

Artikel 15.

Behoudens de gevallen bedoeld in artikel 14, paragraaf 1, b, heeft de verzoekende Staat de toestemming aan de aangezochte Staat nodig om de persoon die haar overgedragen is en die door een derde Staat gezocht wordt ter zake van strafbare feiten gepleegd vóór de overdracht, aan die Staat uit te leveren. De aangezochte Staat kan de overlegging eisen van de stukken bedoeld in artikel 12, paragraaf 2.

Artikel 16.

Indien de uitlevering door verschillende Staten tegelijkertijd wordt verzocht, hetzij voor hetzelfde feit, hetzij voor verschillende feiten, beslist de aangezochte Staat vrij, met inachtneming van alle omstandigheden zoals de mogelijkheid van een latere uitlevering aan een andere verzoekende Staat, de nationaliteit van de opgeëiste persoon, de dagtekening van de onderscheiden verzoeken, de betreffende ernst en de plaats van de misdrijven.

Artikel 17.

1. In geval van spoed kunnen de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Staat met het oog op een uitlevering de voorlopige aanhouding van de gezochte persoon verzoeken.

2. Het verzoek om voorlopige aanhouding vermeldt het strafbare feit dat werd begaan, de duur van de straf of maatregel die erop is geëist of die ter zake van het feit werd opgelegd, de tijd en de plaats waarop het feit werd begaan, alsmede, voor zover mogelijk, het signalement van de gezochte persoon.

3. Elle est transmise aux autorités judiciaires de l'Etat requis, soit directement par la voie postale ou télégraphique, soit par tout autre moyen laissant une trace écrite.

4. Si la demande paraît régulière, il y est donné suite par les autorités judiciaires de l'Etat requis conformément à la loi de ce dernier. L'autorité requérante est informée sans délai de la suite donnée à sa demande.

5. L'Etat requis peut mettre fin à l'arrestation provisoire si, dans le délai de dix huit jours après l'arrestation, il n'a pas été saisi de la demande d'extradition et des pièces mentionnées à l'article 12. Ce délai est porté à trente jours si des circonstances particulières le nécessitent ou si l'individu réclamé est poursuivi pour un fait puni d'une peine criminelle ou condamné à une telle peine.

Toutefois, les dispositions de l'alinéa précédent ne font pas obstacle à la mise en liberté provisoire à tout moment, par les Tribunaux de l'Etat requis, sauf pour celui-ci à prendre toute mesure qu'il estime nécessaire en vue d'éviter la fuite de l'individu réclamé.

6. La mise en liberté ne fait pas obstacle ni à une nouvelle arrestation ni à l'extradition si la demande d'extradition parvient ultérieurement.

Article 18.

1. L'Etat requis fait connaître sa décision sur l'extradition à l'Etat requérant par la voie diplomatique.

2. Tout rejet complet ou partiel est motivé.

3. Si l'extradition est accordée, l'Etat requérant est informé du lieu et de la date de la remise ainsi que de la durée de la détention subie en vue de l'extradition par l'individu réclamé.

4. Sous réserve du cas prévu au paragraphe 5 du présent article, si l'individu réclamé n'a pas été reçu à la date fixée, il peut être mis en liberté à l'expiration d'un délai de quinze jours à compter de cette date et il est, en tout cas, mis en liberté à l'expiration d'un délai de trente jours; l'Etat requis peut refuser de l'extrader pour le même fait.

5. En cas de circonstances particulières empêchant la remise ou la réception de l'individu à extrader, l'Etat intéressé en informe l'autre Etat; les deux Etats se mettent d'accord sur une nouvelle date de remise et les dispositions du paragraphe 4 du présent article sont applicables.

Article 19.

1. Après avoir statué sur la demande d'extradition, l'Etat requis peut ajourner la remise de l'individu qui fait l'objet sur son territoire de poursuites ou d'une condamnation pour une infraction autre que celle motivant l'extradition, jusqu'à ce qu'il ait satisfait à la justice de cette Partie.

2. Si un individu dont l'extradition a été accordée subit une peine sur le territoire de l'Etat requis, cet Etat peut, lorsque des circonstances particulières l'exigent, le remettre temporairement à l'Etat requérant dans les conditions à déterminer entre ces Etats et, en tout cas, sous la condition expresse qu'il sera maintenu en détention et renvoyé, quelle que soit sa nationalité.

3. La détention subie sur le territoire de l'Etat requérant, à la suite de cette remise, est imputée sur la durée de la peine que l'intéressé doit subir sur le territoire de l'Etat requis.

Article 20.

1. A la demande de l'Etat requérant, l'Etat requis saisit et remet, dans les conditions prévues par sa législation, les objets :

- a) qui peuvent servir de pièces à conviction;
- b) qui, provenant de l'infraction, ont été trouvés avant ou après la remise de l'individu extradé;
- c) qui ont été acquis en contrepartie d'objets provenant de l'infraction.

2. Cette remise peut avoir lieu même si l'extradition ne peut s'accomplir par suite de l'évasion ou du décès de l'individu réclamé.

3. L'Etat requis peut, s'il le juge nécessaire pour une procédure pénale, retenir temporairement ces objets ou les remettre sous condition de restitution.

4. Sont toutefois réservés les droits que l'Etat requis ou des tiers auraient acquis sur ces objets. Si de tels droits existent, ces objets sont rendus le plus tôt possible et sans frais à l'Etat requis à la fin des poursuites exercées sur le territoire de l'Etat requérant.

3. Het verzoek wordt aan de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Staat gericht, hetzij rechtstreeks over de post of per telegraaf, hetzij door enig ander middel waarvan een schriftelijk spoor overblijft.

4. Indien het verzoek op regelmatige wijze blijkt te zijn gedaan, wordt daaraan door de rechterlijke autoriteiten van de aangezochte Staat overeenkomstig de wetgeving van die Staat gevolg gegeven.

De verzoekende autoriteiten worden onverwijld ingelicht over het gevolg dat aan hun verzoek is gegeven.

5. De aangezochte Staat kan aan de voorlopige aanhouding een einde maken indien hij niet binnen een termijn van achttien dagen na de aanhouding, het uitleveringsverzoek en de in artikel 12 bedoelde stukken heeft ontvangen. Die termijn kan op dertig dagen worden gebracht indien bijzondere omstandigheden het nodig maken of de gevorderde persoon wordt vervolgd wegens een feit waartegen een criminele straf wordt bedreigd of tot een zodanige straf werd veroordeeld.

Voorlopige invrijheidstelling is echter te allen tijde mogelijk, met dien verstande dat de aangezochte Staat daarbij elke maatregel dient te nemen die hij noodzakelijk acht om de vlucht van de gevorderde persoon te voorkomen.

6. De invrijheidstelling verhindert een nieuwe aanhouding en uitlevering niet indien het uitleveringsverzoek alsnog binnenkomt.

Artikel 18.

1. De aangezochte Staat brengt zijn beslissing over de uitlevering langs diplomatieke weg ter kennis van de verzoekende Staat.

2. Iedere volledige of gedeeltelijke afwijzing wordt met redenen omkleed.

3. In geval van inwilliging van het verzoek wordt de verzoekende Staat ingelicht omtrent de plaats en de datum van de overlevering, alsmede omtrent de duur van de door de opgeëiste persoon met het oog op de uitlevering ondergane vrijheidsbeneming.

4. Onverminderd het bepaalde in paragraaf 5 van dit artikel kan de opgeëiste persoon, indien hij niet op de vastgestelde datum is overgenomen, na afloop van een termijn van vijftien dagen te rekenen van die datum in vrijheid worden gesteld en zal hij in elk geval in vrijheid worden gesteld na het verstrijken van een termijn van dertig dagen; de aangezochte Staat kan weigeren hem voor hetzelfde feit uit te leveren.

5. Wanneer bijzondere omstandigheden de overdracht of de overneming van de uit te leveren persoon verhinderen, stelt de belanghebbende Staat de andere Staat daarvan op de hoogte; de twee Staten komen een nieuwe datum van overdracht overeen en de bepalingen van de vierde paragraaf van dit artikel zijn van toepassing.

Artikel 19.

1. De aangezochte Staat kan, nadat hij een beslissing op het verzoek tot uitlevering genomen heeft, de overlevering van een opgeëiste persoon uitstellen die op zijn grondgebied wordt vervolgd of veroordeeld is wegens een ander feit dan dat waarop de uitlevering steunt, uitgesteld totdat hij aan het gerecht van die Staat heeft voldaan.

2. Indien een persoon wiens uitlevering is toegestaan, op het grondgebied van de aangezochte Staat een straf ondergaat, kan die Staat, indien bijzondere omstandigheden dit vereisen, die persoon tijdelijk aan de verzoekende Staat overleveren op in onderling overleg vast te stellen voorwaarden en in elk geval op de uitdrukkelijke voorwaarde dat de betrokkene in hechtenis gehouden en teruggeleverd zal worden, welke nationaliteit hij ook heeft.

3. De vrijheidsbeneming, die de betrokkene na deze overlevering op het grondgebied van de verzoekende Staat ondergaat, wordt afgetrokken van de duur van de straf die hij moet ondergaan op het grondgebied van de aangezochte Staat.

Artikel 20.

1. Op verzoek van de verzoekende Staat neemt de aangezochte Staat, overeenkomstig zijn wetgeving de voorwerpen in beslag :

- a) die kunnen dienen als stukken van overtuiging;
- b) die afkomstig zijn van het misdrijf en hetzij vóór, hetzij na de overlevering van de uitgeleverde persoon worden gevonden;
- c) die verkregen werden in ruil voor de voorwerpen die van het misdrijf afkomstig zijn, en draagt deze over.

2. Deze overdracht kan zelfs plaatshebben wanneer niet tot een uitlevering wordt overgegaan in verband met het overlijden of de ontvluchting van de opgeëiste persoon.

3. Indien de aangezochte Staat zulks voor een strafvordering nodig acht, kan hij de voorwerpen tijdelijk aan zich houden of ze slechts op voorwaarde van teruggave overhandigen.

4. De rechten welke de aangezochte Staat of derden op die voorwerpen mocht hebben blijven echter voorbehouden. Ingeval zodanige rechten bestaan, worden de voorwerpen na de vervolgingen op het grondgebied van de verzoekende Staat zo spoedig mogelijk en zonder kosten aan de aangezochte Staat teruggegeven.

Article 21.

1. Le transit à travers le territoire de l'une des Hautes Parties contractantes est autorisé sur demande adressée par la voie diplomatique, à condition qu'il s'agisse d'une infraction de nature à donner lieu à extradition aux termes de la présente Convention. Toutefois, il n'est pas tenu compte des dispositions relatives aux taux des peines.

2. L'Etat requis du transit n'est pas tenu de l'autoriser s'il s'agit d'un individu qui fait l'objet de poursuites ou d'une condamnation sur le territoire de cet Etat.

En aucun cas, le transit d'un national de l'Etat requis n'est autorisé.

3. Sous réserve des dispositions du paragraphe 4 du présent article, la production des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a, de l'article 12 est nécessaire.

4. Si la voie aérienne est utilisée, il est fait application des dispositions suivantes :

a) lorsqu'aucun atterrissage n'est prévu, l'Etat requérant avertit l'Etat dont le territoire est survolé et atteste l'existence d'une des pièces prévues au paragraphe 2, alinéa a, de l'article 12.

Dans le cas d'atterrissage fortuit, cette notification produit les effets de la demande d'arrestation provisoire visée à l'article 17 et l'Etat requérant adresse une demande régulière de transit;

b) lorsqu'un atterrissage est prévu, l'Etat requérant adresse une demande régulière de transit.

Article 22.

Les pièces à produire sont établies dans la ou l'une des langues de l'Etat requis.

Article 23.

Les Hautes Parties contractantes renoncent à toute réclamation pour la restitution des frais résultant de l'application de la présente Convention.

Article 24.

La présente Convention s'applique à l'ensemble du territoire de chacune des Hautes Parties contractantes.

Article 25.

La présente Convention abroge la Convention d'extradition du 15 août 1874 ainsi que les accords additionnels à cette Convention.

Article 26.

La présente Convention sera ratifiée. Elle entrera en vigueur le premier jour du deuxième mois suivant l'échange des instruments de ratification qui aura lieu à Paris aussitôt que faire se pourra.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont signé la présente Convention et l'ont revêtue de leur sceau.

Fait à Bruxelles, le 24 février 1972, en double exemplaire, en langue française.

Pour le Royaume de Belgique,

P. HARMEL.

Pour la République française,

G. BEGOUNE DE JUNIAC.

Artikel 21.

1. De doortocht door het grondgebied van een van de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen wordt toegestaan op een verzoek dat langs diplomatieke weg wordt gedaan, op voorwaarde dat het een misdrijf betreft waarvoor volgens deze Overeenkomst uitlevering mogelijk is. Met de bepalingen betreffende de strafmaat wordt echter geen rekening gehouden.

2. De Staat aan wie de doortocht wordt verzocht is niet verplicht daarin toe te stemmen wanneer het een persoon betreft die op zijn grondgebied vervolgd wordt of veroordeeld is.

De doortocht van een onderdaan van de aangezochte Staat wordt in geen geval toegestaan.

3. Onverminderd het bepaalde in paragraaf 4 van dit artikel, is overlegging van stukken bedoeld in artikel 12, paragraaf 2, a, noodzakelijk.

4. Wanneer het transport door de lucht plaatsvindt, worden de volgende regels toegepast :

a) wanneer geen tussenlanding is voorzien, geeft de verzoekende Staat daarvan kennis aan de Staat over wiens grondgebied wordt gevlogen en bericht dat een van de stukken bedoeld in artikel 12, paragraaf 2, onder a, bestaat.

In geval van onvoorziene tussenlanding heeft deze kennisgeving de rechtskracht van het verzoek om voorlopige aanhouding, bedoeld in artikel 17, en dient de verzoekende Staat een normaal verzoek tot doortocht in;

b) wanneer een landing is voorzien, dient de verzoekende Staat een normaal verzoek tot doortocht in.

Artikel 22.

De over te leggen stukken worden gesteld in de taal of een van de talen van de aangezochte Staat.

Artikel 23.

De Hoge Overeenkomstsluitende Partijen zien af van de terugvordering van de kosten die uit de toepassing van deze Overeenkomst voortvloeien.

Artikel 24.

Deze Overeenkomst is toepasselijk op alle gebiedsdelen van de Hoge Overeenkomstsluitende Partijen.

Artikel 25.

Deze Overeenkomst heft de Overeenkomst betreffende uitlevering van 15 augustus 1874 alsmede de eraan toegevoegde akkoorden op.

Artikel 26.

Deze Overeenkomst zal worden bekrachtigd. Zij treedt in werking de eerste dag van de tweede maand na de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden, die zo spoedig mogelijk te Parijs zal plaatshebben.

Ten blijk waarvan de gevolmachtigden deze Overeenkomst hebben ondertekend en er hun zegel hebben aangehecht.

Gedaan te Brussel op 24 februari 1972 in twee exemplaren, in de Franse taal.

Voor het Koninkrijk België,

P. HARMEL.

Voor de Franse Republiek,

G. BEGOUNE DE JUNIAC.